

סידרה את נייר הקרבון כך, שרק חלק מן החשבון עבר להעתק שהיא מסרה לקופה. את הסכום שלא עבר היתה נוהגת לקחת לעצמה.

החלטנו לבדוק את כל העניין. ראשית, שמנו לב לזה שהיא מנהלת רמת-חיים גבוהה. מתלבשת בשמלות יקרות, מספרת על ארוחות ערב במקומות יקרים ועל נסיעות לאילת. יום אחד שאלתי אותה: "ויקי מאיפה יש לך כסף לכל הדברים? את גונבת?" כמובן שזה היה כאילו בבדיחה. אבל ויקי ענתה: "כן. ניראה שתתפסו אותי. אחרי שהתחלנו לחשוד בה אמרנו לבאר-

זכת המלצריות של תל-אביב טוענת: לזצר שלא גונב — לא שווה כלום!

התקבלה. היא נעצרה וכמובן הפסיקה לעבוד אצלנו. היא הרויחה יפה מאד: 500 ל"י משכורת, ועוד כ-600 ל"י מטיפים. אני לא מבין לשם מה היתה צריכה את כל זה?

"אין מלצר, שלא גונב!"

ירפתה של ויקי על הפרשה שונה לחלוטין. לדבריה התנכלו לה אחד הכארמנים ומלצרית. הם, בעזרת הבעלים, הכינו לה מלכודת והפילו אותה בפח. "הדברים שבהם מאשימים אותי לא היו יכולים לקרות לעולם". מספרת ויקי היפה: "הפתקאות נימצאות ליד הדלפק של הבארמן. הוא ומלצרית עומדים תמיד מול הפתקאות, והיו רואים אם משהו לא היה בסדר. מלבד זאת יש מיקרה שפתק נאבד ואז דורשים את ההעתק שנימצא אצלי. אני לא יכולה לדעת מתי נאבד פתק ומתי יבקשו ממני העתק, אז אין אני יכולה לזייף?"

ויקי מוכנה לגלות דבר נוסף: "אין מלצר או מלצרית שלא גונב. אבל גונבים רק מן האורחים. כל מלצרית מוסיפה לחשבון של הלקוח בין 20-50 אגורות. הלקוח לא מרגיש בזה ואין בעיות. זה בדום של המלצר. מלצר שלא גונב הוא לא מלצר. בעל בית-קפה ידוע, כשהיה מקבל מלצר לעבודה, השאלה הראשונה שלו אליו היתה: "אתה גנב?" אם המלצר ענה בשלילה הוא

נוציא את המנות לשמור ולזכור או יותר מה ויקי מזמינה לאור-ידי שלפי זה נובל אחר-כך לבדוק תקאות. יום אחד זכר הבארמן שהוא בשביל ויקי שמונה סטייקים. בדקנו נקס ההעתקים שלה ובמקום שמונה מצאנו ברישום שלה לא יותר מ-

המיקרה הנה הכנו לה מלכודת — הפרשים בין 80-130 ל"י. אני באותה תקופה בית-החולים, אבל שלי מאיר פלוקסמן ניגש להתלונן

הדליה ריחמה עליה ולא רצתה להסגור. היא פנתה אליה ואמרה לה: 444

אחר את תמורתו הוא מצרף אחר-כך ל"הכנסותיו.

אחרי שהוגשה נגדה התלונה — נעצרה ויקי ונחקרה. לדבריה, ארך מעצר זה 16 שעות רצופות, שוחררה בערבות עד לתחילת משפטה.

"אני בסקאלה לא גנבתי", אומרת ויקי, "הרווחתי שם טוב. היה לי ביום בין 40 ל-50 ל"י. מכל השנים שעבדתי בסקאלה הצלחתי לחסוך בסך הכל איזה 700 לירות. זה כל מה שיש בחשבון שלי בבנק. אז איפה כל האלפים שהם אומרים שאני גנבתי?"

ויקי עברה דרך ארוכה עד שהגיעה ל"סקאלה. לפני 14 שנים עלתה ממרוקו, היתה חברה בחברת-הנוער בקיבוץ עין-

פאר בגלוי: "את המכוננית הזאת עשיתי אצל ג'קי" או "את הדירה הזאת קניתי מקלי פורניה".

ישנם מלצרים נוהגים לגנוב מלקוחות, כשהם מנפחים את חשבונותיהם. אולם של-לם של אלה הוא מועט והם נתונים לסכנת גילוי מתמדת, כיוון שתמיד קיימת סכנה שהלקוח ישנה את החשבון עם המחיר בתפריט ויגלה את התרמית.

מרבית המלצרים הגונבים נוהגים לגנוב מבעלי-הבית. אלה האחרונים, המציאו אלף ואחת שיטות כדי למנוע זאת: קופות רושמות, בונים, מפחית-קופות. אולם לכל שיש טעם נמצאה מייד דרך — לפעמים פשוטה ור לפעמים מחוכמת — להערים עליה. העקרון הוא תמיד: להוציא אל הלקוח

נאשמה בגניבה

חרוד. בגיל 18 התחתנה עם הבארמן של מלון שרתון. שנה אחר-כך ילדה לו בת. כאשר חלה בעלה בשחפת והפסיק לעבוד, לפני ארבע שנים, היא החלה לעבוד כמלצרית.

לפני שנתיים התגרשה ויקי ולקחה עימה את בתה. היא מתגוררת אצל משפחה בצפון תל-אביב ומחזיקה מטפלת קבועה לילדה.

"אם עובדים במקום טוב ומרוויחים כמון שאני הרווחתי", אומרת היא, "זאת לא בעיה להיות לבד ולגדל ילדה. אפילו שאני אשה גרושה — אין לי בעיות. אני מתיחסת בנימוס ללקוחות אבל שומרת על דיסאנס. לכן לא נטפלים אלי".

בקרב מתכוננת ויקי לחזור לעבודה. בורר שלא לסקאלה. ובינתיים היא מחכה לתחילת משפטה.

אלא שלא רק היא: כל בעלי בתי-הקפה והמסעדות בתל-אביב ומלצריהם יעקבו אחר המשפט בעניין. שכן יהיה זה בירור פומבי ראשון של ההאשמה נפוצה ומקומבלת, שעד כה טרם הצליחו להוכיחה.

מנות מבלי ידיעת בעלי-הבית, לשלשל את תמורתן לכיס. רק באותם מקומות בהם בעלי-הבית עצמו עורך את החשבונות ללקוחות וגובה מהם את הכסף, ניתן למנוע גניבה. אבל מעטים הם בעלי העסקים שיהיו מוכנים לשבת 20 שעות ליד הקופה ולגלה את כל גביית הכספים. אלה מתקשים בדרך כלל גם למצוא מלצרים לעבודה.

"איפה,

כל האלפים?"

וב במיוחד הוא מצבם של מלצרי הדיסקוטקים. עליהם קשה מאד לפקח. כד, למשל, זכאי כל מבקר בדיסקוטק למשקה חריף בתוספת משקה קל תמורת כרטיס כניסה. במקרים רבים אין הלקוחות, בעיקר הנשים שבהם, שותים משקאות חריפים ומעדיפים להזמין משקאות קלים בלבד.

תמורת התלוש שלהם מקבל המלצר משקה חריף, אותו הוא מגיש ללקוח

לא היה מקבל אותו לעבודה. זה מפני שמלצר חייב להיות ערמומי וזריז. אם הוא לא מסוגל לגנוב — איזה מין מלצר הוא?"

משחק

החתול והעכבר

אימרה "מלצר שאינו גונב — אינו מלצר", אינה המצאתה של ויקי. יתכן וזוהי תכונה של מלצרים בכל הערים ובכל הזמנים, אולם בתל-אביב יש לה משמעות מיוחדת דווקא בשנים האחרונות: בין בעלי בתי-הקפה והמסעדות לבין חלק מהמלצרים בעיר מתנהל משחק של חתול ועכבר, אחרי שסיפורי המלצרים בתל-אביב עשו להם כניפיים.

מספר מלצרים למשל, אחרי כמה שנות עבודה, הפכו לבעלי מסעדות או מזנונים בעצמם. אחרים, המתגוררים בדירות חדשות או נוסעים במכוניות פרטיות, נוהגים להת-